

ΙΖΑΜΠΕΛ ΑΛΙΕΝΤΕ

«Η Ιζαμπέλ Αλιέντε μεταπηδά από τον μαγικό ρεαλισμό
σ' ένα ασθματικό θρίλερ που αποδεικνύεται σκέτη... μαγεία»
People Magazine

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
5.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: EL JUEGO DE RIPPER
Από τις Εκδόσεις Penguin Random House Mondadori, Βαρκελώνη 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το παιχνίδι του Αντεροβγάλτη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Isabel Allende
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Κνήτου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Τσίρσης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Isabel Allende, 2014
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Punit Sharma Photography/shutterstock,
roroto12p/shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2017, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1914-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1915-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αναγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psichogios.gr • <http://blog.psichogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psichogios.gr • <http://blog.psichogios.gr>

ΙΖΑΜΠΕΛ ΑΛΙΕΝΤΕ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗ

Μετάφραση: Βασιλική Κνήτου

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

- Ιστορίες της Εύα Λούνα*, Εκδ. Ωκεανίδα, 1989
Το επουράνιο σχέδιο, Εκδ. Ωκεανίδα, 1992
Πάουλα, Εκδ. Ωκεανίδα, 1996
Εύα Λούνα, Εκδ. Ωκεανίδα, 1998
Αφροδίτη – Ιστορίες, συνταγές και άλλα αφροδισιακά,
Εκδ. Ωκεανίδα, 1998
Το σπίτι των πνευμάτων, Εκδ. Ωκεανίδα, 1999
Τον έρωτα και της σκιάς, Εκδ. Ωκεανίδα, 1999
Κόρη της μοίρας, Εκδ. Ωκεανίδα, 2000
Φωτογραφία σε σέπια, Εκδ. Ωκεανίδα, 2001
Η πόλη των θηρίων, Εκδ. Ωκεανίδα, 2002
Το Βασίλειο του Χρυσού Δράκοντα, Εκδ. Ωκεανίδα, 2003
Η ονειρεμένη πατρίδα μου, Εκδ. Ωκεανίδα, 2004
Το δάσος των Πυγμαίων, Εκδ. Ωκεανίδα, 2004
Ζορρό – Η αρχή του θρύλου, Εκδ. Ωκεανίδα, 2005
Ινές, ψυχή μου, Εκδ. Ωκεανίδα, 2006
Όλες οι μέρες, Εκδ. Ωκεανίδα, 2008
Το νησί κάτω απ' τη θάλασσα, Εκδ. Ωκεανίδα, 2010
Το τετράδιο της Μάγια, Εκδ. Ωκεανίδα, 2012

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί:
Ο Ιάπωνας εραστής, 2016, μτφρ. Βασιλική Κοκκίνου

*Για τον William C. Gordon,
συνεργάτη μου στον έρωτα και το έγκλημα.
Ευχαριστώ,*

Isabel

Η μητέρα μου είναι ακόμη ζωντανή, αλλά θα τη σκοτώσουν τα μεσάνυχτα της Μεγάλης Παρασκευής», προειδοποίησε η Αμάντα Μαρτίν τον επιθεωρητή, και εκείνος δεν αμφισβήτησε τα λεγόμενά της, γιατί η μικρή είχε αποδείξει έμπρακτα πως ήξερε περισσότερα από ό,τι ο ίδιος και όλοι του οι συνεργάτες του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. Η γυναίκα κρατιόταν αιχμάλωτη σε κάποιο σημείο των δεκαοκτώ χιλιάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων του κόλπου του Σαν Φρανσίσκο· είχαν λίγες ώρες μπροστά τους αν ήθελαν να τη βρουν ζωντανή, και εκείνος δεν ήξερε από πού να αρχίσει να ψάχνει.

Οι πιτσιρικάδες αναφέρονταν στην πρώτη δολοφονία ως «το έγκλημα με το ρόπαλο στο λάθος μέρος», για να μην ταπεινώσουν το θύμα με κάποια πιο ρητή περιγραφή. Ήταν πέντε έφηβοι κι ένας κύριος μίας κάποιας ηλικίας, που συναντιόνταν μέσσω Ίντερνετ για να παίξουν «Ripper», ένα παιχνίδι ρόλων.

Το πρωί της 13ης Οκτωβρίου 2011, στις οκτώ και τέταρτο, οι μαθητές της Δ΄ Δημοτικού του δημόσιου σχολείου «Golden Hills» του Σαν Φρανσίσκο μπήκαν τρέχοντας στο γυμναστήριο, ακολουθώντας τον ρυθμό που τους έδινε με τη σφυρίχτρα του ο προπονητής, ο οποίος τους εμφύχωνε από την πόρτα. Το γυμναστήριο, ευρύχωρο, μοντέρνο και καλά εξοπλισμένο, είχε κατασκευαστεί χάρη στη γενναιοδωρία ενός πρώην μαθητή –που είχε κάνει περιουσία την εποχή της «φούσκας» των ακινήτων, πριν αυτή σκάσει– και χρησιμοποιούνταν επίσης για τις τελετές αποφοίτησης, τις μουσικές εκδηλώσεις και τις θεατρικές παραστάσεις. Τα παιδιά, τρέχοντας στη σειρά, έπρεπε να κάνουν δύο

φορές τον γύρο του γηπέδου μπάσκει, για προθέρμανση, αλλά σταμάτησαν στο κέντρο του χώρου μπροστά στο απρόσμενο θέαμα ενός ανθρώπου που κειτόταν διπλωμένος πάνω στον ίππο, με το παντελόνι κατεβασμένο ως τους αστραγάλους, τον κώλο του γυμνό και τη λαβή ενός ροπάλου του μπίτζμπολ χωμένη στον πρωκτό του. Τα παιδιά μαζεύτηκαν γύρω από το πτώμα σαν υπνωτισμένα, μέχρι που ένα εννιάχρονο, πιο τολμηρό από τα άλλα, έσκυψε κι ακούμπησε με το δάχτυλό του μια σκούρα κηλίδα στο πάτωμα, για να καταλήξει στο συμπέρασμα πως, αν δεν ήταν σοκολάτα, θα πρέπει να ήταν ξεραμένο αίμα, ενώ ένα άλλο πιτσιρίκι μάζεψε από κάτω τον κάλυκα μιας σφαίρας και τον έκρουσε στην τσέπη του, προκειμένου να τον ανταλλάξει στο διάλειμμα με ένα πορνογραφικό κόμικ, και μια μικρή με μύξες βιντεοσκοπούσε το πτώμα με το κινητό της. Ο προπονητής, που εξακολουθούσε να κάνει τη σφυρίχτρα να ηχεί σε κάθε του εκπνοή, πλησίασε με μικρά πηδηματάκια την ομάδα των συγκεντρωμένων παιδιών, και, βλέποντας εκείνο το θέαμα, που δεν έμοιαζε καθόλου με φάρσα, έπαθε νευρική κρίση. Ο σαματάς που έκαναν οι μαθητές οδήγησε εκεί και άλλους δασκάλους, που τους έβγαλαν με φωνές και σπρωξίματα από το γυμναστήριο, πήραν μαζί τους σέρνοντας και τον προπονητή, έβγαλαν το ρόπαλο του μπίτζμπολ από το πτώμα και το ξάπλωσαν στο δάπεδο – τότε διαπίστωσαν πως είχε μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του. Το σκέπασαν με δυο φούτερ κι έπειτα έκλεισαν την πόρτα περιμένοντας την αστυνομία, που έφτασε σε δεκαεννέα μόλις λεπτά· μέχρι τότε πια η σκηνή του εγκλήματος ήταν τόσο αλλοιωμένη, που ήταν αδύνατον να πει κανείς με ακρίβεια τι στον δαίμονα είχε συμβεί.

Λίγο αργότερα, στην πρώτη του συνέντευξη Τύπου, ο επιθεωρητής Μπομπ Μαρτίν εξήγησε ότι το θύμα είχε αναγνωριστεί. Επρόκειτο για τον Εντ Στέιτον, σαράντα εννέα ετών, φύλακα του σχολείου. «Και για το ρόπαλο του μπίτζμπολ τι έχετε να πείτε;» φώναξε ένας αδιάκριτος δημοσιογράφος, και ο επιθεωρητής, ενοχλημένος που διαπίστωνε ότι είχε διαρρεύσει εκείνη η λεπτομέρεια, η τόσο προσβλητική για τον Εντ Στέιτον και άβολη

για το εκπαιδευτικό ίδρυμα, απάντησε ότι αυτό θα διευκρινιζόταν από τη νεκροψία. «Υπάρχει κάποιος ύποπτος; Ήταν γκέι ο φύλακας;» Ο Μπομπ Μαρτίν αγνόησε τον καταϊγισμό των ερωτήσεων και θεώρησε λήξασα τη συνέντευξη, αλλά διαβεβαίωσε τους παρισταμένους ότι το Τμήμα Ανθρωποκτονιών θα ενημέρωνε τον Τύπο για την πορεία των ερευνών, που είχαν ξεκινήσει αμέσως και με επικεφαλής τον ίδιο.

Το απόγευμα της προηγούμενης ημέρας, μια ομάδα μαθητών της τελευταίας τάξης είχε πάει στο γυμναστήριο, προκειμένου να κάνει πρόβα σε ένα μιούζικαλ με μακάβριο θέμα για το Χάλοουιν – κάτι που είχε να κάνει με τα ζόμπι και το ροκ εν' ρολ –, αλλά για το συμβάν έμαθαν μόνο την επόμενη ημέρα. Την ώρα που, σύμφωνα με τους υπολογισμούς της αστυνομίας, διαπράχθηκε το έγκλημα, γύρω στα μεσάνυχτα, δεν είχε απομείνει κανείς πια μες στο σχολείο – μόνο τρία μέλη του ροκ συγκροτήματος ήταν στο πάρκινγκ και φόρτωναν σε ένα βανάκι τα μουσικά τους όργανα. Ήταν οι τελευταίοι που είχαν δει ζωντανό τον Εντ Στέιτον· στις καταθέσεις τους είπαν ότι ο φύλακας τους χαιρέτησε γνέφοντάς τους και έπειτα έφυγε με ένα μικρό αυτοκίνητο κατά τις δώδεκα και μισή. Βρίσκονταν σε κάποια απόσταση από τον Στέιτον και το πάρκινγκ δεν ήταν φωτισμένο, αλλά ήταν σίγουροι πως είχαν αναγνωρίσει τη στολή κάτω από τη λάμψη του φεγγαριού, αν και δεν κατάφεραν να συμφωνήσουν όσον αφορά το χρώμα ή τη μάρκα του αυτοκινήτου με το οποίο είχε φύγει. Επίσης, δεν μπορούσαν να πουν αν ήταν και κάποιος άλλος μέσα στο αυτοκίνητο, αλλά η αστυνομία συμπεράνε ότι το όχημα δεν ανήκε στο θύμα, γιατί το ασημί τζιπάκι του βρισκόταν σε απόσταση λίγων μέτρων από το βανάκι των μουσικών. Οι ειδήμονες φλέρταραν με τη θεωρία ότι ο Στέιτον είχε φύγει με κάποιον που τον περιμένε κι έπειτα είχε επιστρέψει στο σχολείο για να πάρει το αυτοκίνητό του.

Σε μια δεύτερη συνάντηση με τον Τύπο, ο αρχηγός του Τμήματος Ανθρωποκτονιών διευκρίνισε ότι η βάρδια του φύλακα τελείωνε στις έξι το πρωί κι ότι δεν ήταν γνωστός ο λόγος για τον οποίο είχε βγει από το σχολείο εκείνο το βράδυ, επιστρέφοντας

αργότερα στο κτίριο, όπου τον παραμόνευε ο θάνατος. Η κόρη του, η Αμάντα, που είδε τη συνέντευξη στην τηλεόραση, του τηλεφώνησε για να τον διορθώσει: δεν ήταν ο θάνατος που παραμόνευε τον Εντ Στέιτον, αλλά ο δολοφόνος.

Αυτή η πρώτη δολοφονία έσπρωξε τους παίκτες του «Ripper» σε κάτι που έμελλε να μετατραπεί σε επικίνδυνη εμμονή. Οι πέντε έφηβοι έθεσαν τα ίδια ερωτήματα με την αστυνομία: Πού είχε πάει ο φύλακας το σύντομο διάστημα που είχε περάσει από τη στιγμή που τον είχαν δει οι μουσικοί μέχρι την ώρα που υπολόγιζαν ότι πέθανε; Πώς επέστρεψε; Γιατί ο φύλακας δεν είχε υπερασπιστεί τον εαυτό του πριν του φυτέψουν μια σφαίρα στο μέτωπο; Τι σήμαινε το ρόπαλο σε εκείνο το απόκρυφο σημείο;

Ίσως του Εντ Στέιτον να του άξιζε το τέλος του, αλλά τους πιτσιρικάδες δεν τους ενδιέφερε το ηθικό δίδαγμα – αυτοί περιοριζόνταν αυστηρά στα γεγονότα αυτά καθ' εαυτά. Μέχρι τότε το παιχνίδι ρόλων αφορούσε μόνο φανταστικά εγκλήματα κατά τον 19ο αιώνα, σε ένα Λονδίνο τυλιγμένο πάντα σε πυκνή ομίχλη, όπου οι ήρωες έρχονταν αντιμέτωποι είτε με κακούργους οπλισμένους με τσεκούρια και παγοκόφτες είτε με άλλους κλασικούς διαταράκτες της αστικής γαλήνης, αλλά απέκτησε μία πιο ρεαλιστική χροιά όταν οι συμμετέχοντες δέχτηκαν την πρόταση της Αμάντα Μαρτίν να ερευνήσουν αυτό που συνέβαινε στο Σαν Φρανσίσκο, το επίσης τυλιγμένο στην ομίχλη. Η διάσημη αστρολόγος Σελέστε Ρόκο είχε προβλέψει ένα λουτρό αίματος στην πόλη, και η Αμάντα Μαρτίν αποφάσισε να εκμεταλλευτεί αυτή τη μοναδική ευκαιρία για να θέσει σε δοκιμασία τη μαντική τέχνη. Έχοντας αυτό τον σκοπό, πέτυχε να εξασφαλίσει τη συμβολή των παικτών του «Ripper», καθώς και του καλύτερου της φίλου, του Μπλέικ Τζάκσον, που τύχαινε επίσης να είναι παππούς της, χωρίς να υποπτεύεται ότι η διασκέδαση θα τους οδηγούσε σε βίαιη κατάληξη, και ότι η μητέρα της, η Ιντιάνα Τζάκσον, θα ήταν ένα από τα θύματα.

Τα παιδιά του «Ripper» ήταν μια επίλεκτη ομάδα φρικιών

διάσπαρτων σε όλο τον κόσμο, που επικοινωνούσαν μέσω Ίντερνετ προκειμένου να πιάσουν και να σκοτώσουν τον μυστηριώδη Τζακ τον Αντεροβγάλη, ξεπερνώντας εμπόδια και νικώντας τους εχθρούς που προέκυπταν στην πορεία. Ως αρχηγός του παιχνιδιού, η Αμάντα σχεδίαζε κάθε περιπέτεια ανάλογα με τις ικανότητες και τα μειονεκτήματα των ηρώων που δημιουργούσε ο κάθε παίκτης ως *alter ego* του.

Ένας πιτσιρικάς στη Νέα Ζηλανδία, παραπληγικός λόγω ενός ατυχήματος και καταδικασμένος να ζει σε αναπηρικό αμαξίδιο, αλλά με τον νου ελεύθερο να περιπλανιέται σε κόσμους φανταστικούς και να ζει τόσο στο παρελθόν όσο και στο μέλλον, υιοθέτησε τον χαρακτήρα της Εσμεράλδα, μιας πονηρής και περιέργης τσιγγάνας. Ένας έφηβος από το Νιου Τζέρσεϊ, μοναχικός και ντροπαλός, που ζούσε με τη μητέρα του, και τα τελευταία δύο χρόνια έβγαινε από το δωμάτιό του μόνο για να πάει στην τουαλέτα, ήταν ο Σερ Έντμοντ Πάντινγκτον, Άγγλος συνταγματάρχης εν αποστρατεία, φαλλοκράτης και αντάρτσος, πολύ χρήσιμος στο παιχνίδι, καθώς ήταν ειδήμονας σε ό,τι είχε να κάνει με όπλα και στρατηγικό σχεδιασμό. Στο Μόντρεαλ βρισκόταν μία νεαρή δεκαεννέα χρονών, που είχε περάσει τη σύντομη ζωή της σε κλινικές για διατροφικές διαταραχές, η οποία επινόησε τον χαρακτήρα της Αμπαθα, ενός μέντιουμ που μπορούσε να διαβάσει τη σκέψη, να ανακαλεί μνήμες και να επικοινωνεί με φαντάσματα. Ένας ορφανός Αφροαμερικανός, δεκατριών ετών, με δείκτη νοημοσύνης 156, υπότροφος σε μία ακαδημία του Ρίνο για χαρισματικά παιδιά, επέλεξε να είναι ο Σέρλοκ Χολμς, γιατί του ήταν εύκολο να κάνει λογικούς συλλογισμούς και να οδηγείται σε συμπεράσματα.

Η Αμάντα δεν είχε κάποιον δικό της ήρωα. Δουλειά της ήταν να διευθύνει το παιχνίδι και να φροντίζει να ακολουθούνται οι κανόνες, αλλά στο θέμα του λουτρού αίματος επέτρεψε στον εαυτό της να κάνει ορισμένες μικρές αλλαγές. Για παράδειγμα, μετέφερε τη δράση, που κατά παράδοση τοποθετούνταν στο Λονδίνο του 1888, στο Σαν Φρανσίσκο του 2012. Εκτός αυτού, παραβιάζοντας τους κανόνες, πήρε την προσωπικότητα ενός

μπράβου με το όνομα Κέιμπλ, ενός καμπούρη μάλλον χαζού, υπάκουου και πιστού όμως, που δουλειά του ήταν να εκτελεί τις εντολές της όσο παράλογες κι αν φαίνονταν. Του παππού της δεν του διέφυγε το γεγονός ότι το όνομα του μπράβου ήταν ένας αναγραμματισμός του «Μπλέικ». Στα εξήντα τέσσερά του χρόνια, ο Μπλέικ Τζάκσον ήταν πια πολύ μεγάλος για παιδιάστικα παιχνίδια, αλλά συμμετείχε στο «Ripper» γιατί ήθελε να μοιράζεται με την εγγονή του κάτι παραπάνω από ταινίες τρόμου, παρτίδες σκάκι και τα προβλήματα λογικής με τα οποία προκαλούσαν ο ένας τον άλλο, και που εκείνος έλυνε κάποιες φορές, ζητώντας πρώτα τη βοήθεια κάτι φίλων του, καθηγητών Φιλοσοφίας και Μαθηματικών του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια που βρισκόταν στο Μπέρκλεϊ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Δευτέρα, 2

Μπρούμντα πάνω στον πάγκο του μασάζ, ο Ράιαν Μίλερ λαγοκοιμόταν υπό την ευεργετική επήρεια των χειρών της Ιντιάνα Τζάκσον, μαθητευόμενης του πρώτου βαθμού του *ρέικι*, σύμφωνα με την τεχνική που εξέλιξε ο Ιάπωνας βουδιστής Μικάο Ουσούι το 1922. Ο Μίλερ ήξερε –γιατί είχε διαβάσει εξήντα τόσες σελίδες σχετικά με το θέμα– ότι δεν υπάρχει επιστημονική απόδειξη πως το *ρέικι* βοηθάει σε κάτι, αλλά υποπτευόταν ότι κάποια μυστηριώδη δύναμη θα πρέπει να είχε, αφού στη σύνοδο των Καθολικών επισκόπων των Ηνωμένων Πολιτειών το 2009 κηρύχθηκε επικίνδυνο για την πνευματική υγεία των χριστιανών.

Η Ιντιάνα Τζάκσον είχε το γραφείο νούμερο «8», στον δεύτερο όροφο της περιφέρους Κλινικής Ολιστικής Ιατρικής του Νορθ Μπιτς, στο κέντρο της ιταλικής συνοικίας του Σαν Φρανσίσκο. Η πόρτα της ήταν βαμμένη λουλακί, στο χρώμα της πνευματικότητας, και οι τοίχοι με ένα ανοιχτό πράσινο, το χρώμα της υγείας. Μία ταμπέλα με πλάγια γράμματα ανακοίνωνε «*Ιντιάνα, θεραπεία*», και πιο κάτω τις μεθόδους της: διαισθητικό μασάζ, *ρέικι*, μαγνήτες, κρύσταλλοι, αρωματοθεραπεία. Στον τοίχο του μικρού προθαλάμου κρεμόταν ένα φανταχτερό πανί, αγορασμένο από κάποιο ασιατικό κατάστημα, με μια εικόνα της θεάς Σάκτι, μιας αισθησιακής νεαρής με μαύρα μαλλιά, ντυμένης στα κόκκινα, καλυμμένης με χρυσά κοσμήματα, με ένα σπαθί στο δεξί της χέρι κι ένα λουλούδι στο αριστερό. Η θεά πολλαπλασιαζόταν με κάμποσους βραχίονες και παλάμες που κρατούσαν άλλα σύμβολα της δύναμής της, από ένα μουσικό όργανο μέχρι ένα αντικείμενο που εκ πρώτης όψεως έμοιαζε με κινητό τηλέφωνο.

Η Ιντιάνα πίστευε τόσο πολύ στη Σάκτι, που ήταν έτοιμη να πάρει το όνομά της, αλλά ο πατέρας της, ο Μπλέικ Τζάκσον, την έπεισε ότι σε καμία Βορειοαμερικάννα, ψηλή, εύσωμη και ξανθιά, που έμοιαζε με φουσκωτή κούκλα, δε θα ταίριαζε το όνομα μιας ινδουιστικής θεότητας.

Αν και ήταν δύσπιστος λόγω της φύσης της δουλειάς του και της στρατιωτικής του εκπαίδευσης, ο Μίλερ παραδινόταν στις περιποιήσεις της Ιντιάνα με βαθιά ευγνωμοσύνη, και στο τέλος κάθε συνεδριάς έφευγε ανάλαφρος και ευχαριστημένος, είτε λόγω της επήρειας του φαινομένου πλασίμπο και του ερωτικού του ενθουσιασμού –όπως πίστευε ο φίλος του, ο Πέδρο Αλαγκόν–, είτε λόγω της ευθυγράμμισης των *τσάκρα* του, όπως τον διαβεβαίωνε η Ιντιάνα. Αυτή η γαλήνια ώρα ήταν ό,τι καλύτερο είχε στη μοναχική του ζωή, έβρισκε περισσότερη οικειότητα κι αποδοχή σε μια θεραπευτική συνεδρία με την Ιντιάνα παρά στις σεξουαλικές του ακροβασίες με την Τζένιφερ Γιανγκ, την πιο σταθερή από τις ερωμένες του. Ήταν ένας άντρας ψηλός και γεροδεμένος, με σβέρκο και πλάτες παλαιστή, μπράτσα φουσκωτά και σκληρά σαν κορμούς δέντρων, αλλά με κομψά χέρια ζαχαροπλάστη, καστανά μαλλιά με λίγες σκόρπιες γκριζές τρίχες, κοντοκομμένα, δόντια πολύ άσπρα για να είναι φυσικά, μάτια ανοιχτόχρωμα, σπασμένη μύτη και δεκατρείς εμφανείς ουλές, μετρώντας κι εκείνη του ακρωτηριασμένου μέλους. Η Ιντιάνα Τζάκσον υποπτευόταν ότι είχε και κάμποσες άλλες, αλλά δεν τον είχε δει ποτέ χωρίς εσώρουχο· ακόμη.

«Πώς νιώθεις;» τον ρώτησε η θεραπεύτρια.

«Καταπληκτικά. Η μυρωδιά του γλυκού μου άνοιξε την όρεξη».

«Είναι αιθέριο έλαιο πορτοκαλιού. Αν θες να κοροϊδεύεις, Ράιαν, δεν ξέρω γιατί έρχεσαι».

«Για να σε βλέπω, καλή μου, για τι άλλο;»

«Τότε, το *ρέικι* δεν είναι για σένα», απάντησε εκείνη εκνευρισμένη.

«Αστειεύομαι, Ίντι – δεν το κατάλαβες;»

«Το πορτοκάλι έχει ένα άρωμα νεανικό και χαρούμενο – δύο ιδιότητες που σου λείπουν, Ράιαν. Το *ρέικι* είναι τόσο ισχυ-

ρό, που οι μαθητευόμενοι του δευτέρου βαθμού μπορούν να το ασκούν από απόσταση, χωρίς να βλέπουν τον ασθενή, αλλά εγώ θα έπρεπε να σπουδάσω είκοσι χρόνια στην Ιαπωνία για να φτάσω σ' αυτό το επίπεδο».

«Μην το επιχειρήσεις. Χωρίς εσένα αυτό το μαγαζί δε θα αξίζει μία».

«Το θεραπευτικό κέντρο δεν είναι μαγαζί!»

«Ε, από κάτι πρέπει να ζήσεις κι εσύ. Χρεώνεις λιγότερα απ' ό,τι οι άλλοι συνάδελφοί σου σε αυτή την Κλινική Ολιστικής Ιατρικής. Ξέρεις πόσο κοστίζει μία συνεδρία βελονισμού με τη Γιουμίκω, για παράδειγμα;»

«Δεν ξέρω και δε με αφορά».

«Σχεδόν τα διπλάσια απ' ό,τι μία μαζί σου. Άσε με να σου δώσω κάτι παραπάνω», επέμεινε ο Μίλερ.

«Θα προτιμούσα να μη μου έδινες τίποτα, γιατί είσαι φίλος μου, αλλά, αν δε με πλήρωνες, σίγουρα δε θα ξαναρχόσουν. Εσύ δεν αντέχεις να χρωστάς χάρη σε κανέναν – το αμάρτημά σου είναι η περηφάνια».

«Θα σου έλειπα;»

«Όχι, γιατί θα συνέχιζα να σε βλέπω έξω από δω, όπως πάντα, αλλά εγώ σίγουρα θα σου έλειπα. Παραδέξου ότι οι θεραπείες μου σε βοηθάνε. Θυμήσου πόσο πονούσες την πρώτη φορά που ήρθες. Την ερχόμενη εβδομάδα θα κάνουμε μία συνεδρία με μαγνήτες».

«Αλλά και μασάζ, ελπίζω. Έχεις αγγελικά χέρια».

«Εντάξει, και μασάζ. Άντε, ντύσου επιτέλους, γιατί περιμένει κι άλλος πελάτης έξω».

«Δε σου φαίνεται παράξενο που σχεδόν όλοι οι πελάτες σου είναι άντρες;» ρώτησε ο Μίλερ κατεβαίνοντας από το τραπέζι.

«Δεν είναι όλοι άντρες – έχω γυναίκες, παιδιά, κι ένα κανίς με ρευματισμούς».

Ο Μίλερ πίστευε ότι αν και οι άλλοι άντρες πελάτες της Ιντιάνα ήταν σαν και τον ίδιο, σίγουρα πλήρωναν για να είναι κοντά της μάλλον, παρά επειδή πίστευαν στις απίθανες θεραπευτικές της μεθόδους. Αυτός ήταν ο μόνος λόγος που τον είχε κάνει να

πάει την πρώτη φορά στο γραφείο νούμερο «8», πράγμα που εξομολογήθηκε στην Ιντιάνα κατά τη διάρκεια της τρίτης τους συνεδρίας, για να αποφύγει τις παρεξηγήσεις και επειδή η έλξη που ένιωθε αρχικά είχε δώσει τη θέση της σε μία συμπάθεια όλο σεβασμό. Εκείνη έβαλε τα γέλια –σε γενικές γραμμές, ήταν μάλλον συνηθισμένη σε τέτοια– και τον διαβεβαίωσε ότι σε δυο-τρεις εβδομάδες, όταν έβλεπε τα αποτελέσματα, θα άλλαζε γνώμη. Ο Ράιαν έβαλε στοίχημα ένα δείπνο στο αγαπημένο της εστιατόριο: «Αν με κάνεις καλά, θα πληρώσω εγώ – αλλιώς, πληρώνεις εσύ», της είπε, ελπίζοντας να τη συναντούσε σε ένα περιβάλλον καταλληλότερο για συζήτηση από ό,τι εκείνα τα δυο δωματιάκια που βρίσκονταν υπό το άγρυπνο βλέμμα της πανταχού παρούσας Σάκι.

Είχαν γνωριστεί το 2009, σε ένα από τα ελικοειδή μονοπάτια του κρατικού πάρκου «Σάμιουελ Π. Τέιλορ», ανάμεσα σε χιλιετή δέντρα, ύψους εκατό μέτρων. Η Ιντιάνα είχε διασχίσει τον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο με το φέρι, έχοντας και το ποδήλατό της μαζί, και, αφού έφτασε στην κομητεία του Μαρίν, είχε κάνει πετάλι για αρκετά χιλιόμετρα ως εκείνο το πάρκο, στο πλαίσιο της προπόνησής της για έναν ποδηλατικό αγώνα αντοχής στο Λος Άντζελες, όπου σκεφτόταν να έπαιρνε μέρος σε λίγες εβδομάδες. Αρχικά η Ιντιάνα θεωρούσε τον αθλητισμό ως μία άχρηστη δραστηριότητα, και το να διατηρείται σε φόρμα δεν αποτελούσε προτεραιότητα για εκείνη, αλλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, επρόκειτο για μια καμπάνια ενάντια στο AIDS όπου είχε αποφασίσει να συμμετάσχει η κόρη της η Αμάντα, και εκείνη δεν μπορούσε να της επιτρέψει να πάει μόνη της.

Η γυναίκα είχε σταθεί για λίγο να πει νερό από το μπουκάλι της, πατώντας με το ένα πόδι στο έδαφος, χωρίς να κατέβει από το ποδήλατο, όταν ο Ράιαν Μίλερ πέρασε τρέχοντας από δίπλα της, μαζί με τον Ατίλα, που τον κρατούσε από το λουρί του. Εκείνη δεν είδε το σκυλί παρά μόνον όταν ήταν πια κυριολεκτικά πάνω της, κι από την τρομάρα της έπεσε, μπλεγμένη στο ποδήλατό της. Ζητώντας της χίλιες συγγνώμες, ο Μίλερ τη βοήθησε να σηκωθεί και προσπάθησε να ισιώσει έναν στραβωμένο τρο-

χό, ενόσω εκείνη τίναζε από πάνω της τις σκόνες, δείχνοντας να ενδιαφέρεται περισσότερο για τον Ατίλα παρά για τις δικές της μελανιές, γιατί ποτέ της δεν είχε ξαναδεί τόσο άσχημο ζώο: γεμάτο ουλές, με μαδημένα μπαλώματα στο στήθος, ένα μουσούδι που του έλειπαν κάμποσα δόντια κι από το οποίο πρόβαλλαν δύο μεταλλικοί κυνόδοντες που θύμιζαν δράκουλα, κι ένα αντί κουτσουρεμένο, λες και κάποιος του το είχε κόψει με μια ψαλιδιά. Του χάιδεψε το κεφάλι με συμπόνια και προσπάθησε να το φιλήσει στη μύτη, αλλά ο Μίλερ τη σταμάτησε απότομα:

«Όχι! Μην πλησιάζεις το πρόσωπό σου. Ο Ατίλα είναι σκύλος-φύλακας», την προειδοποίησε.

«Τι ράτσα είναι;»

«Γνήσιο βελγικό μαλινουά. Σε καλή κατάσταση, είναι πιο αριστοκρατικός και δυνατός απ' ό,τι ένα γερμανικό ποιμενικό, με το επιπλέον πλεονέκτημα ότι έχει ίσια πλάτη και δεν υποφέρει από ευαισθησία στους γοφούς».

«Τι έχει πάθει το κακόμοιρο το ζώο;»

«Επιβίωσε από μια νάρκη που έσκασε», την πληροφόρησε ο Μίλερ, ενόσω έβρεχε το μαντίλι του στο κρύο νερό του ρυακιού, όπου την προηγούμενη εβδομάδα είχε δει σολομούς να πηδάνε κόντρα στο ρεύμα, στο κοπιαστικό τους ταξίδι για να γεννήσουν τα αυγά τους.

Ο Μίλερ έδωσε το μουσκεμένο μαντίλι στην Ιντιάνα για να καθαρίσει τις γρατζουνιές στα πόδια της. Εκείνος φορούσε μακριά φόρμα γυμναστικής, ένα φούτερ κι ένα γιλέκο που έμοιαζε σαν θωρακισμένο, το οποίο, σύμφωνα με τα λεγόμενά του, ζύγιζε είκοσι κιλά και τον βοηθούσε να προπονείται. Όταν το έβγαζε για να πάρει μέρος σε αγώνες, του φαινόταν ότι πετούσε. Κάθισαν να μιλήσουν ανάμεσα στις χοντρές ρίζες ενός δέντρου, με τον σκύλο να τους φυλάει – ο Ατίλα παρακολουθούσε με προσήλωση κάθε κίνηση του άντρα, λες και περίμενε κάποια εντολή, και τότε τότε πλησίαζε το μουσούδι του στη γυναίκα, για να τη μυρίσει διακριτικά. Το απόγευμα ήταν ζεστό, μοσχοβολούσε πεύκο και υγρό χώμα, ενώ οι ακτίνες του ήλιου φώτιζαν περνώντας σαν δόρατα από τις κορυφές των δέντρων, ακού-

γονταν πουλιά, το βούισμα από τα κουνούπια, ο ήχος του νερού που πάφλαζε περνώντας πάνω από τις πέτρες στο ρυάκι και ο άνεμος που φυσούσε μέσα από τα δέντρα. Το ιδανικό σκηνικό για μια πρώτη συνάντηση σε κάποιο ρομαντικό μυθιστόρημα.

Ο Μίλερ είχε υπηρετήσει στους πεζοναύτες, τις ειδικές δυνάμεις που εκτελούν τις πιο μυστικές και επικίνδυνες αποστολές. Ανήκε στη SEAL Ομάδα 6, την ίδια που τον Μάιο του 2011 θα εφορμούσε στην κατοικία του Μπιν Λάντεν στο Πακιστάν. Ένας από τους παλιούς του συντρόφους θα σκότωνε τον αρχηγό της Αλ-Κάιντα, αλλά βέβαια ο Μίλερ δεν ήξερε ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο μετά από μερικά χρόνια και κανένας δε θα μπορούσε να το είχε προβλέψει, εκτός από τη Σελέστε Ρόκο, που μελετούσε τους πλανήτες. Είχε αποστρατευτεί το 2007, αφού είχε χάσει το ένα του πόδι σε κάποια μάχη, αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να παίρνει μέρος στο τρίαθλο, όπως είπε στην Ιντιάνα. Αυτή, που μέχρι εκείνη τη στιγμή τον κοιτούσε λιγότερο από ό,τι τον σκύλο, πρόσεξε ότι το ένα του πόδι κατέληγε σε ένα παπούτσι και το άλλο σε μια κοίλη παλέτα.

«Είναι ένα “Flex-Foot Cheetah”, που βασίζεται στον μηχανισμό προώθησης του γατόπαρδου, του πιο γρήγορου αιλουροειδούς στον κόσμο», της είπε εκείνος, δείχνοντάς της το προσθετικό του μέλος.

«Πώς στερεώνεται;»

Εκείνος σήκωσε το παντελόνι του και η γυναίκα εξέτασε το τεχνητό μέλος που εφάρμοζε στο ακρωτηριασμένο του πόδι.

«Είναι φτιαγμένο από ανθρακονήματα, ελαφρύ και τόσο τέλειο, που τον Όσκαρ Πιστόριους, έναν Νοτιοαφρικανό που έχει χάσει και τα δύο του πόδια, σκέφτονταν να μην του επιτρέψουν να πάρει μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες, επειδή με αυτά είχε πλεονέκτημα έναντι των άλλων αθλητών. Αυτό το μοντέλο είναι καλό για τρέξιμο. Έχω άλλα προσθετικά για το περπάτημα ή για το ποδήλατο», είπε ο πρώην στρατιώτης, συμπληρώνοντας με μία κάποια ματαιοδοξία πως όλα του τα προσθετικά μέλη ήταν η τελευταία λέξη της τεχνολογίας.

«Πονάς;»

«Μερικές φορές – υπάρχουν άλλα πράγματα που με πονά-
νε πιο πολύ».

«Όπως;»

«Ιστορίες από το παρελθόν. Αρκετά ασχοληθήκαμε, όμως,
με τα δικά μου – μίλησέ μου λίγο για σένα».

«Δεν έχω τίποτα που να 'ναι τόσο ενδιαφέρον όσο το βιονι-
κό σου πόδι, και η μόνη μου ουλή βρίσκεται σε σημείο που δεν
μπορώ να σου δείξω. Όταν ήμουν μικρή, έπεσα καθιστή πάνω
σ' ένα συρματοπλέγμα», εξομολογήθηκε η Ιντιάνα.

Η Ιντιάνα και ο Ράιαν πέρασαν αρκετή ώρα στο πάρκο μιλώ-
ντας τότε για το ένα και τότε για το άλλο, κάτω από το άγρυ-
πνο βλέμμα του Ατίλα. Εκείνη του παρουσιάστηκε, μισοσοβαρά
μισοαστεία, λέγοντας πως το «8» ήταν ο τυχερός της αριθμός,
οι Ιχθείς το ζώδιό της, ο Ποσειδώνας ο πλανήτης της, το στοι-
χείο της ήταν το νερό, ενώ η διάφανη φεγγαρόπετρα, που δεί-
χνει τον δρόμο της διαίσθησης, καθώς και η ακουαμαρίνα, που
καθοδηγεί τα οράματα, ανοίγει τον νου και ενισχύει την καλο-
σύνη, ήταν τα πετράδια της γέννησής της. Δεν το είχε σκοπό να
γοητεύσει τον Μίλερ, γιατί εδώ και τέσσερα χρόνια ήταν ερω-
τευμένη με κάποιον Άλαν Κέλερ και είχε επιλέξει να του είναι
πιστή, αλλά, αν ήθελε, θα μπορούσε να φέρει τη συζήτηση στο
θέμα της Σάκτι, της θεάς της ομορφιάς, του έρωτα και της γονι-
μότητας. Η αναφορά σε αυτές της τις ιδιότητες γκρέμιζε τις άμυ-
νες κάθε άντρα –αν ήταν ετεροφυλόφιλος– σε περίπτωση που
η εντυπωσιακή της εμφάνιση δεν ήταν αρκετή, αλλά η Ιντιάνα
παρέλειπε τα άλλα χαρακτηριστικά της Σάκτι –μητέρα θεά, αρ-
χέγωνα ενέργεια και ιερή γυναικεία ισχύς–, επειδή λειτουργού-
σαν αποτρεπτικά για τους άντρες.

Γενικά, η Ιντιάνα δεν έδινε εξηγήσεις όσον αφορά τις थे-
ραπευτικές της πρακτικές, γιατί είχε συναντήσει αρκετούς κυ-
νικούς που την άκουγαν με ύφος συγκαταβατικό να μιλάει για
την κοσμική ενέργεια, ενώ εκείνοι χάζευαν το ντεκολτέ της.
Παρ' όλα αυτά, καθώς ο πεζοναύτης τής ενέπνευσε εμπιστοσύ-

νη, του μίλησε περιληπτικά για τις μεθόδους της, αν και καθώς τις περιέγραφε ακούγονταν ελάχιστα πειστικές ακόμα και για την ίδια. Του Μίλερ τού φάνηκαν πιο κοντά στο βουντού παρά στην ιατρική, αλλά παρίστανε ότι τα άκουγε όλα με φοβερό ενδιαφέρον, αφού αυτή η ευτυχής συγκυρία τού έδινε μια καλή αφορμή για να μπορέσει να την ξαναδεί. Της ανέφερε τις κράμπες που τον βασάνιζαν τις νύχτες και κάποιες φορές τον έκαναν να μαρμαρώνει σε έναν αγώνα δρόμου, κι εκείνη του πρότεινε έναν συνδυασμό από θεραπευτικά μασάζ και ροφήματα με μπανάνα και κίουι.

Ήταν τόσο απορροφημένοι από τη συζήτησή τους, που είχε αρχίσει πια να δύει ο ήλιος όταν εκείνη συνειδητοποίησε ότι θα έχανε το φέρι για το Σαν Φρανσίσκο. Σηκώθηκε όρθια με ένα σάλτο και τον αποχαιρέτησε βιαστικά, αλλά αυτός είχε το βανάκι του στην είσοδο του πάρκου και προσφέρθηκε να την πάρει μαζί του, αφού ζούσαν στην ίδια πόλη. Το όχημα είχε μια φοβερή μηχανή και κάτι χοντρά λάστιχα φορτηγού, σχάρα στην οροφή, ένα στήριγμα για ποδήλατα κι ένα χνουδωτό ροζ μαξιλάρι με καραμέλες για τον σκύλο, που ούτε ο Μίλερ ούτε ο Ατίλα είχαν διαλέξει ποτέ· τους το είχε χαρίσει η ερωμένη του Μίλερ, η Τζένιφερ Γιανγκ, σε μια ένδειξη κινέζικου χιούμορ.

Τρεις μέρες αργότερα, ο Μίλερ εμφανίστηκε στην Κλινική Ολιστικής Ιατρικής μόνο και μόνο για να δει τη γυναίκα με το ποδήλατο, που δεν είχε καταφέρει να διώξει από τον νου του. Η Ιντιάνα δεν έμοιαζε καθόλου με το σύνθηθες αντικείμενο των ερωτικών του φαντασιώσεων: προτιμούσε τις μικρόσωμες γυναίκες ασιατικής καταγωγής, όπως η Τζένιφερ Γιανγκ, στην οποία έβρισκαν την εφαρμογή τους ένα σωρό κλισέ –αλαβάστρινο δέρμα, μεταξένια μαλλιά, λεπτά κόκαλα–, και, εκτός αυτού, ήταν και μια φιλόδοξη τραπεζική υπάλληλος. Η Ιντιάνα, από την άλλη, ήταν το πρότυπο της μεγαλόσωμης, υγιούς και καλών προθέσεων Αμερικάνας, που, κατά κανόνα, τον έκανε να πλήττει, αλλά τώρα, για κάποιον λόγο, του φαινόταν ακαταμάχητη. Την

περιέγραψε στον Πέδρο Αλαρκόν ως «εύσαρκη και ορεκτική», επίθετα κατάλληλα για φαγητό με υψηλή χοληστερόλη, όπως του επισήμανε και ο φίλος του. Λίγο αργότερα, όταν του τη γνώρισε, ο Αλαρκόν εξέφρασε τη γνώμη ότι η Ιντιάνα διέθετε αυτό τον μάλλον κωμικό αισθησιασμό που είχαν οι ερωμένες των γκάνγκστερ του Σικάγου στις ταινίες της δεκαετίας του '60, με το φαρδύ στήθος της σοπράνο, τα ξανθά της μαλλιά, τις καμπύλες και τις μακριές βλεφαρίδες της, αλλά ο Μίλερ δε θυμόταν καμία από αυτές τις ντίβες της μεγάλης οθόνης που μεσουρανούσαν πριν γεννηθεί ο ίδιος.

Η Κλινική Ολιστικής Ιατρικής έκανε τον Μίλερ να σαστίσει. Περίμενε να δει κάτι το αόριστα βουδιστικό και βρέθηκε μπροστά σε ένα άσχημο τριώροφο κτίριο βαμμένο ανοιχτοπράσινο. Δεν ήξερε ότι είχε χτιστεί το 1930 και ότι, στον καιρό του, ήταν τουριστική ατραξιόν λόγω της *αρ ντεκό* αρχιτεκτονικής του και των βιτρό του που είχαν επηρεαστεί από τον Κλιμπ, αλλά έχασε όλη του την αίγλη στον σεισμό του 1989, όταν δύο από τα βιτρό έγιναν θρύψαλα, και τα άλλα δύο που είχαν γλιτώσει πουλήθηκαν σέ αυτόν που έκανε την καλύτερη προσφορά. Στα παράθυρα έβαλαν εκείνα τα τραχιά τζάμια στο χρώμα της κουτσουλιάς που χρησιμοποιούν συνήθως στα εργοστάσια κουμπιών και τους στρατώνες, και σε μια άλλη από τις πολλές κακοσχεδιασμένες ανακαινίσεις του κτιρίου, το πάτωμα από λευκό και μαύρο μάρμαρο με το γεωμετρικό σχέδιο αντικαταστάθηκε από ένα πλαστικό υλικό, που ήταν πιο εύκολο στο καθαρίσμα. Οι διακοσμητικές κολόνες από πράσινο γρανίτη, που είχαν έρθει από την Ινδία, καθώς και η δίφυλλη πόρτα από μαύρη λάκα, πουλήθηκαν σε ένα ταϊλανδέζικο εστιατόριο. Έμεινε μόνο η κουπαστή της σκάλας από σφυρήλατο σίδηρο, και δύο φωτιστικά εποχής, που, αν ήταν αυθεντικά Λαλίκ, θα είχαν σίγουρα την ίδια τύχη με την πόρτα και τις κολόνες. Από το χολ, που ήταν τεράστιο και καλά φωτισμένο στον καιρό του, αφαίρεσαν πολλά μέτρα και έκλεισαν τον χώρο του θυρωρείου για να προσθέσουν γραφεία, αφήνοντάς το μεταμορφωμένο σε μία σκοτεινή τρύπα. Παρ' όλα αυτά, ο Μίλερ έφτασε την ώρα που ο ήλιος έπεφτε κα-

τευθείαν στα κιτρινωπά τζάμια και, για μισή μαγική ώρα, ο χώρος γινόταν σαν από κεχριμπάρι, οι τοίχοι έσταζαν υγρή καρμέλα και το χολ ξαναζούσε κάπως αόριστα κάτι από την παλιά του αρχοντιά.

Ο άντρας ανέβηκε στο γραφείο νούμερο «8» έτοιμος να υποβληθεί σε οποιαδήποτε θεραπεία, όσο αλλόκοτη κι αν ήταν, και σχεδόν περίμενε να δει την Ιντιάνα ντυμένη σαν ιέρεια, αλλά εκείνη τον υποδέχτηκε με ιατρική ρόμπα, λευκά σαμπό, και τα μαλλιά της δεμένα στον αυχένα με ένα λαστιχάκι. Από μαγεία, τίποτα. Του είπε να συμπληρώσει ένα μακροσκελές ερωτηματολόγιο, τον έβγαλε στον διάδρομο για να τον δει να περπατάει από μπροστά κι από πίσω, ύστερα τον πήγε στο δωμάτιο των θεραπειών και τον πρόσταξε να βγάλει όλα του τα ρούχα, εκτός από το σορτς του, και να ξαπλώσει στο τραπέζι. Αφού τον εξέτασε, κατέληξε πως ο ένας του γοφός ήταν πιο ψηλά από τον άλλο και η σπονδυλική του στήλη στραβή, πράγμα διόλου παράξενο για κάποιον που είχε μόνο ένα πόδι. Είπε επίσης ότι η ενέργειά του ήταν μπλοκαρισμένη στο ύψος του διαφράγματός του, είχε κόμπους στους ώμους και τον λαιμό, ένταση σε όλους τους μυς, ακαμψία στον αυχένα, και βρισκόταν εν γένει σε μία αδικαιολόγητη κατάσταση εγρήγορης. Με λίγα λόγια, εξακολουθούσε να είναι ένας πεζοναύτης.

Η Ιντιάνα τον διαβεβαίωσε ότι μπορούσε να τον βοηθήσει με κάποιες από τις μεθόδους της, αλλά, για να είχαν αποτέλεσμα, έπρεπε πρώτα να μάθει να χαλαρώνει του πρότείνε να έκανε βελονισμό με τη Γιουμίκο Σάτο, τη γειτόνισά της, δυο πόρτες αριστερά στον διάδρομο, και, χωρίς να του ζητήσει την άδεια, σήκωσε το τηλέφωνο και του έκλεισε ραντεβού με έναν δάσκαλο του *ται γκονγκ** στην Τσάιναταουν, πέντε τετράγωνα μακριά από την Κλινική Ολιστικής Ιατρικής. Εκείνος υπάκουσε για να την ευχαριστήσει και βρέθηκε μπροστά σε δύο ευχάριστους εκπλήξεις.

* QiGong: ο όρος σημαίνει «καλλιέργεια της ζωτικής ενέργειας», και πρόκειται για μία ολιστική μέθοδο που αποβλέπει στον συντονισμό της στάσης του σώματος, της κίνησης και της αναπνοής. (Σ.τ.Μ.)

Η Γιουμίκο Σάτο ήταν ένα άτομο ακαθόριστης ηλικίας και φύλου, με το ίδιο στρατιωτικό κούρεμα που είχε κι αυτός, χοντρά γυαλιά, λεπτεπίλεπτα δάχτυλα μπαλαρίνας και ιερατική σοβαρότητα, που έκανε τη διάγνωσή της παίρνοντάς του τον σφυγμό, καταλήγοντας στα ίδια συμπεράσματα με την Ιντιάνα. Έπειτα τον προειδοποίησε ότι ο βελονισμός χρησιμοποιείται για την αντιμετώπιση των σωματικών πόνων αλλά όχι και για την ανακούφιση της βασανισμένης συνείδησης. Ο Μίλερ, σαστισμένος, πίστεψε ότι δεν είχε καταλάβει καλά. Αυτά της τα λόγια τον παραξέनेψαν, και, μερικούς μήνες αργότερα, όταν πια γνωρίζονταν αρκετά κι ένιωθε πιο άνετα, τόλμησε να τη ρωτήσει τι ήθελε να πει και η Γιουμίκο Σάτο τού απάντησε ατάραχη πως μόνο οι ανόητοι δεν έχουν βασανισμένη συνείδηση.

Το *τσι γκογκ* με τον δάσκαλο Σάι, έναν γέροντα από το Λάος με καλοσυνάτη έκφραση και κοιλιά ανθρώπου που ξέρει να ζει, αποδείχτηκε σωστή αποκάλυψη για τον Μίλερ, ο ιδανικός συνδυασμός ισορροπίας, αναπνοής, κίνησης και διαλογισμού—ό,τι ακριβώς χρειάζονταν το σώμα και το πνεύμα του—, και το ενέταξε στην καθημερινή του ρουτίνα ασκήσεων.

Οι κράμπες του Μίλερ δε θεραπεύτηκαν σε τρεις εβδομάδες, όπως του είχε υποσχεθεί η Ιντιάνα, αλλά της είπε ψέματα για να βγουν μαζί για φαγητό και να πληρώσει εκείνος, καθώς ήταν ολοφάνερο ότι η οικονομική της κατάσταση έτεινε προς την ένδεια. Ο φιλόξενος χώρος του θορυβώδους εστιατορίου, η κουζίνα του με γεύσεις από το Βιετνάμ και γαλλικές επιρροές, κι ένα μπουκάλι καλιφορνέζικο *πινό νουάρ* «Flowers» συνέβαλαν στο ξεκίνημα μιας φιλίας που για εκείνον έφτασε να είναι ο ακριβότερος θησαυρός του. Ανέκαθεν ζούσε με άντρες, η αληθινή του οικογένεια ήταν οι πέντε πεζοναύτες με τους οποίους είχε περάσει την εκπαίδευση στα είκοσί του χρόνια και τον συντρέφεισαν στη σωματική προσπάθεια, στον τρόπο και την έξαψη της μάχης, καθώς και στην ανία των ωρών της απραξίας. Αρκेतούς από αυτούς τους συναδέλφους δεν τους είχε ξαναδεί εδώ

και αρκετά χρόνια, και κάποιους άλλους εδώ και μήνες, αλλά εξακολουθούσε να κρατάει επαφή με όλους· θα ήταν πάντα τα αδέρφια του.

Πριν χάσει το πόδι του, οι σχέσεις τού πρώην στρατιώτη με τις γυναίκες ήταν απλές, σαρκικές, σποραδικές και τόσο σύντομες, που τα πρόσωπα και τα σώματά τους μπερδεύονταν, φτιάχνοντας ένα μόνο, που έμοιαζε αρκετά στις Τζένιφερ Γιανγκ. Ήταν γυναίκες περαστικές, και, αν ερωτεύτηκε κάποια, η σχέση κράτησε πολύ λίγο, γιατί ο τρόπος ζωής του –πάντα από τόπο σε τόπο, να αψηφά τον θάνατο– δεν προσφερόταν για αισθηματικές δεσμεύσεις, πόσω μάλλον για γάμους και παιδιά. Εκείνος ήταν αφοσιωμένος στον πόλεμο ενάντια στους εχθρούς, κάποιους αληθινούς και άλλους φανταστικούς· σε αυτά είχε ξοδέψει τη νιότη του.

Στην κοινωνική του ζωή ο Μίλερ ένιωθε αδέξιος και εκτός τόπου, δυσκολευόταν να μιλάει για απλά και συνηθισμένα θέματα, και οι μεγάλες του σιωπές γίνονταν προσβλητικές για όποιον δεν τον ήξερε καλά. Στο Σαν Φρανσίσκο, τον παράδεισο των γκέι, περίσσευαν οι όμορφες, ανεξάρτητες και πετυχημένες γυναίκες –πολύ διαφορετικές από αυτές που συναντούσε παλιότερα στα μπαρ ή εκείνες που περιφέρονταν κοντά στα στρατόπεδα. Ο Μίλερ μπορούσε να περάσει και για ωραίος, ανάλογα με τον φωτισμό, και το χωλό περπάτημά του, πέρα από το ότι του έδινε το βασανισμένο ύφος ανθρώπου που θυσιάστηκε για την πατρίδα, ήταν και μια καλή αφορμή για να πιάσει κανείς συζήτηση. Δεν του έλειπαν οι ευκαιρίες για ρομαντικές περιπέτειες, αλλά, όταν βρισκόταν με γυναίκες έξυπνες –γιατί αυτές τον ενδιέφεραν–, ανησυχούσε πολύ για το πώς τον έβλεπαν, και κατέληγε να τις κάνει να πλήττουν. Καμία νεαρή από την Καλιφόρνια δεν ήθελε να περνάει την ώρα της ακούγοντας ιστορίες από τον στρατό, όσο επικές κι αν ήταν, αντί να πάει να χορέψει, εκτός από την Τζένιφερ Γιανγκ, κληρονόμο της θρυλικής υπομονής των προγόνων της από τη χώρα της Ουράνιας Αυτοκρατορίας, και ικανή να παριστάνει πως ακούει ενώ σκεφτόταν άλλα πράγματα. Παρ' όλα αυτά, με την Ιντιάνα Τζάκσον ένιωσε άνετα από την

αρχή σε εκείνο το δάσος με τις σεκόγιες, και, μερικές εβδομάδες αργότερα, στο δείπνο τους στο βιετναμέζικο εστιατόριο, δε χρειάστηκε να στύψει το μυαλό του για να βρει θέματα συζήτησης, γιατί εκείνης της έφτασε μισό ποτήρι κρασί για να γίνει πολύ ομιλητική. Η ώρα κύλησε δίχως να το καταλάβουν, και, όταν κοίταξαν το ρολόι, ήταν πια περασμένα μεσάνυχτα· στη σάλα του εστιατορίου είχαν απομείνει μόνο δύο γκαρσόνια μεξικάνικης καταγωγής που μάζευαν τα τραπέζια με το ενοχλημένο ύφος ανθρώπου που έχει τελειώσει πια η βάρδιά του και θέλει να πάει στο σπίτι του. Εκείνη τη νύχτα, πριν από τρία χρόνια, ο Μίλερ και η Ιντιάνα έγιναν πολύ καλοί φίλοι.

Παρά την αρχική του δυσπιστία, μετά από τρεις-τέσσερις μήνες ο στρατιώτης αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι η Ιντιάνα δεν ήταν άλλη μία από τις παλαβές της Νέας Εποχής, παρά στ' αλήθεια κατείχε το χάρισμα του να γιατρεύει. Οι θεραπείες της τον χαλάρωναν, κοιμόταν πολύ καλύτερα, και οι κράμπες είχαν σχεδόν εξαφανιστεί, αλλά το πολυτιμότερο σε αυτές τις συνεδρίες ήταν η γαλήνη που του χάριζαν: τα χέρια της του μετέδιδαν στοργή, και η αφοσιωμένη παρουσία της έκανε τις φωνές του παρελθόντος να σωπαίνουν.

Από τη δική της πλευρά, η Ιντιάνα συνήθισε αυτό τον δυνατό και διακριτικό φίλο, που την κρατούσε σε φόρμα κάνοντάς την να τρέχει στα αμέτρητα μονοπάτια των λόφων και των δασών στα περίχωρα του Σαν Φρανσίσκο, και τη βοηθούσε όταν στριμωχνόταν οικονομικά και δεν τολμούσε να απευθυνθεί στον πατέρα της. Καταλάβαιναν ο ένας τον άλλο, και, παρ' όλο που δεν το είχαν πει ποτέ με λόγια, αιωρούνταν στον αέρα η υποψία ότι εκείνη η φιλία θα μπορούσε να γίνει πάθος ερωτικό, αν η Ιντιάνα δεν ήταν δεσμευμένη με τον Άλαν Κέλερ, τον απατηλό εραστή της, κι αν εκείνος δεν είχε βαλθεί να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες του μέσω της ακραίας τιμωρίας του να αποφεύγει τον έρωτα.

Το καλοκαίρι που η μητέρα της γνώρισε τον Ράιαν Μίλερ, η Αμάντα Μαρτίν ήταν δεκατεσσάρων ετών, αλλά έμοιαζε με δέκα.

Ήταν ένα πλάσμα αδύνατο και άγαρμπο, με γυαλιά και σιδεράκια, που έκρυβε το πρόσωπο με τα μαλλιά του ή με την κουκούλα του φούτερ για να προστατεύεται από τον ανυπόφορο θόρυβο και το ανελέητο φως του κόσμου – ένα κορίτσι τόσο διαφορετικό από την εύσωμη μητέρα του, που συχνά το ρωτούσαν αν ήταν τεκνοθετημένο. Ο Μίλερ την αντιμετώπισε από την αρχή με τυπικότητα και κρατώντας αποστάσεις, λες κι ήταν ένας ενήλικας από κάποια άλλη χώρα, ας πούμε από τη Σιγκαπούρη. Δεν προσπάθησε να τη διευκολύνει ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια του ποδηλατικού αγώνα στο Λος Άντζελες, αλλά τη βοήθησε στην προπόνηση και στην προετοιμασία για το ταξίδι, αφού είχε ήδη εμπειρία στο τρίαθλο, και έτσι κέρδισε την εμπιστοσύνη της μικρής.

Οι τρεις τους, η Ιντιάνα, η Αμάντα κι εκείνος, ξεκίνησαν από το Σαν Φρανσίσκο στις επτά το πρωί μιας Παρασκευής, μαζί με άλλους δύο χιλιάδες τολμηρούς συμμετέχοντες, με τις κόκκινες κορδέλες της εκστρατείας ενάντια στο AIDS κρεμασμένες στο στήθος, συνοδευόμενοι από μία πομπή αυτοκινήτων και φορητών, γεμάτων εθελοντές που κουβαλούσαν σκηνές και κάθιε είδους προμήθειες. Έφτασαν στο Λος Άντζελες την επόμενη Παρασκευή, με πισινούς πληγιασμένους, πόδια πιασμένα, και μυαλό άδειο από σκέψεις, σαν νεογέννητα. Πέρασαν επτά μέρες κάνοντας πετάλι σε λόφους και εθνικές οδούς, με μεγάλα κομμάτια της διαδρομής να διασχίζουν βουνολικά τοπία και άλλα να έχουν δαιμονισμένη κίνηση· εύκολες για τον Ράιαν Μίλερ, που άνετα περνούσε δεκαπέντε ώρες στο ποδήλατο, αλλά σωστός αιώνας αδιάκοπης προσπάθειας για τη μητέρα και την κόρη, που έφτασαν στο τέρμα μόνο και μόνο επειδή εκείνος τις παρακινούσε σαν λοχίας όποτε λύγιζαν, και τους γέμιζε τις μπαταρίες με αναψυκτικά που πρόσφεραν ηλεκτρολύτες και με μπάρες που τους έδιναν ενέργεια.

Τα βράδια, οι δύο χιλιάδες ποδηλάτες έμεναν σε σκηνές που έστηναν οι εθελοντές καθ' οδόν, σαν σμήνη από αποδημητικά πουλιά στο τελευταίο στάδιο της εξάντλησης, καταβρόχθιζαν πέντε χιλιάδες θερμίδες, ήλεγχαν τα ποδήλατά τους, έκαναν ντους μέσα σε τρέιλερ και έτριβαν τις γάμπες και τους μηρούς τους με

χαλαρωτικές αλοιφές. Πριν ξαπλώσουν, ο Ράιαν Μίλερ έβαζε στην Ιντιάνα και την Αμάντα ζεστές κομπρέσες και τις ενθάρρυνε με εμπνευσμένα λόγια σχετικά με τα πλεονεκτήματα της άθλησης στο ύπαιθρο. «Και τι σχέση έχουν όλα αυτά με το AIDS;» τον ρώτησε η Ιντιάνα την τρίτη μέρα, αφού είχε κάνει δέκα ώρες πετάλι κλαίγοντας από την εξάντληση κι αναλογιζόμενη όλα τα βάσανα της ζωής της. «Δεν ξέρω, ρώτα την κόρη σου», ήταν η ελικορινής απάντηση του Μίλερ.

Η ποδηλατική πορεία ελάχιστα συνεισέφερε στον αγώνα ενάντια στην επιδημία, αλλά εδραίωσε την καινούργια φιλία του Μίλερ με την Ιντιάνα και πρόσφερε κάτι το αδιανόητο στην Αμάντα: έναν φίλο. Αυτή η μικρούλα, με την τάση προς την ερημητική ζωή, είχε συνολικά τρεις φίλους: τον παππού της τον Μπλέικ, τον μελλοντικό της εραστή τον Μπράντλεϊ και τον πεζοναύτη Ράιαν Μίλερ. Οι παίκτες του «Ripper» δεν έμπαιναν στην ίδια κατηγορία, γιατί γνωρίζονταν μόνο από το παιχνίδι και η μεταξύ τους σχέση περιοριζόταν σε ό,τι είχε να κάνει με το έγκλημα.

Τρίτη, 3

Η Σελέστε Ρόκο, η διάσημη αστρολόγος της Καλιφόρνια, νόνα της Αμάντα, έκανε στην τηλεόραση την προφητεία για το λουτρό αίματος τον Σεπτέμβριο του 2011. Η καθημερινή της εκπομπή για τα ωροσκόπια και τις αστρολογικές προβλέψεις μεταδιδόταν νωρίς, πριν από το δελτίο καιρού, και επαναλαμβανόταν μετά το βραδινό δελτίο ειδήσεων. Η Ρόκο ήταν μία γυναίκα πενήντα τόσων χρόνων, που δεν της φαίνονταν, χάρη σε κάτι μικροεπεμβάσεις πλαστικής χειρουργικής, χαρισματική στην οθόνη και δύστροπη από κοντά, την οποία οι θαυμαστές της θεωρούσαν όμορφη και κομψή. Έμοιαζε με την Έβα Περόν, με κάτι κιλά παραπάνω. Το τηλεοπτικό στούντιο είχε μια μεγεθυμένη φωτογραφία της γέφυρας Γκόλντεν Γκέιτ σε ένα ψεύτικο παράθυρο και έναν μεγάλο χάρτη του ηλιακού συστήματος με πλανήτες που φωτιζόνταν και κινούνταν με τηλεκοντρόλ.

Μέντιουμ, αστρολόγοι και λοιποί μετέχοντες των απόκρυφων τεχνών τείνουν να προλέγουν το μέλλον τις παραμονές της Πρωτοχρονιάς, αλλά η Ρόκο δεν μπορούσε να περιμένει τρεις μήνες για να προειδοποιήσει τον πληθυσμό του Σαν Φρανσίσκο γι' αυτό που τον περίμενε. Η ανακοίνωση ήταν τέτοιας εμβέλειας, που κέντρισε την περιέργεια του κοινού, διαδόθηκε σαν ιός στο Ίντερνετ και προκάλεσε ειρωνικά σχόλια στον τοπικό Τύπο και κινδυνολογίες στον «κίτρινο» Τύπο, που φανταζόταν μελλοντικές εξεγέρσεις στις φυλακές του Σαν Κουέντιν, πόλεμο ανάμεσα στις συμμορίες των Λατινοαμερικάνων και των μαύρων, και έναν σεισμό αποκαλυπτικών διαστάσεων στο Ρήγμα του Αγίου Ανδρέα. Παρ' όλα αυτά, η Σελέστε Ρόκο, που εξέπεμπε έναν αέρα αξιοπιστίας με την πορεία της ως γιουνγκιανή ψυχαναλύτρια και το εντυπωσιακό ιστορικό της των εύστοχων προβλέψεων, διαβεβαίωσε ότι επρόκειτο για δολοφονίες. Αυτό προκάλεσε έναν ομαδικό αναστεναγμό ανακούφισης μεταξύ των πιστών της αστρολογίας, γιατί ήταν η λιγότερο φρικτή από τις δυστυχίες που φοβόνταν. Υπάρχει μία πιθανότητα στις είκοσι χιλιάδες να πεθάνεις δολοφονημένος στα βόρεια της Καλιφόρνια, κι αυτό είναι κάτι που κατά κανόνα συμβαίνει σε άλλους ανθρώπους και όχι σε εμάς τους ίδιους.

Την ίδια μέρα της προφητείας, η Αμάντα Μαρτίν και ο παππούς της αποφάσισαν να προκαλέσουν τη Σελέστε Ρόκο. Είχαν μπουχτίσει πια από την επιρροή που ασκούσε η νονά στην οικογένεια με το πρόσχημα ότι γνώριζε το μέλλον. Ήταν μια γυναίκα ορμητική και κάτοχος εκείνης της ακλόνητης σιγουριάς που χαρακτηρίζει αυτούς που δέχονται μηνύματα από το σύμπαν ή από τον Θεό. Ποτέ της δεν κατάφερε να κατευθύνει τη μοίρα του Μπλέικ Τζάκσον, που είχε ανοσία στην αστρολογία, αλλά τα κατάφερε μια χαρά με την Ιντιάνα, που τη συμβουλευόταν πριν πάρει αποφάσεις και καθοδηγούνταν από τις υποδείξεις του ωροσκοπίου. Σε αρκετές περιπτώσεις τα λεγόμενα των άστρων είχαν παρέμβει στα καλύτερα σχέδια της Αμάντα: οι πλανήτες αποφάσιζαν, για παράδειγμα, ότι δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να της αγοράσουν ένα πατίνι, αλλά, από

την άλλη, ήταν καταλληλότετη για να ξεκινήσει μαθήματα μπאלέτου, κι εκείνη κατέληγε να κλαίει από ντροπή φορώντας ροζ φουστίτσα μπαλαρίνας.

Όταν έκλεισε τα δεκατρία, η Αμάντα ανακάλυψε ότι η νονά της δεν ήταν αλάθητη. Οι πλανήτες έλεγαν πως έπρεπε να πάει σε ένα δημόσιο γυμνάσιο, αλλά η φοβερή γιαγιά της, από την πλευρά του πατέρα της, η δόνια Ενκαρνασιόν Μαρτίν, επέμεινε να γραφτεί σε ένα ιδιωτικό Καθολικό σχολείο. Για πρώτη φορά η Αμάντα ήταν με το μέρος της νονάς της, γιατί η ιδέα ενός μεικτού σχολείου της ήταν λιγότερο τρομακτική από ό,τι οι μοναχές, αλλά η δόνια Ενκαρνασιόν νίκησε τη Σελέστε Ρόκο με την επιταγή των διδάκτρων, χωρίς να υποπτεύεται ότι οι μοναχές ήταν φιλελεύθερες και φεμινίστριες, φορούσαν παντελόνια, τσακώνονταν με τον Πάπα, και, στο μάθημα των Φυσικών Επιστημών, δίδασκαν τη σωστή χρήση του προφυλακτικού χρησιμοποιώντας μία μπανάνα.

Η Αμάντα, παρακινήμένη από τον σκεπτικιστή παππού της, που σπάνια τολμούσε να αντιμετωπίσει τη Σελέστε πρόσωπο με πρόσωπο, αμφέβαλλε για το κατά πόσο υπήρχε κάποια σχέση ανάμεσα στα αστέρια του ουρανού και την τύχη των ανθρώπων· η αστρολογία ήταν τόσο απίθανο να ισχύει, όσο και η λευκή μαγεία της μητέρας της. Η προφητεία πρόσφερε στον παππού και την εγγονή του την ευκαιρία να ταπεινώσουν τα άστρα, γιατί άλλο πράγμα να λες ότι η εβδομάδα είναι ευνοϊκή για την αλληλογραφία κι άλλο ένα λουτρό αίματος στο Σαν Φρανσίσκο· αυτό δε γίνεται κάθε μέρα.

Όταν η Αμάντα, ο παππούς της και τα φιλαράκια του «Ripper» μετέτρεψαν το παιχνίδι τους σε μέθοδο έρευνας του εγκλήματος, δε φαντάζονταν πού πήγαιναν να μπλεχτούν. Είκοσι μέρες μετά την ανακοίνωση της αστρολόγου έγινε η δολοφονία του Εντ Στέιτον, που μπορούσε να αποδοθεί στην τύχη, αλλά, καθώς είχε ασυνήθιστα χαρακτηριστικά –το ρόπαλο στο συγκεκριμένο σημείο–, η Αμάντα αποφάσισε να αρχίσει να κρατάει αρχείο με τις πληροφορίες που δημοσιεύονταν στα μέσα, με εκείνες που κατάφερε να αποσπάσει από τον πατέρα της, που διεξήγαγε τις

έρεινες κεκλεισμένων των θυρών, κι εκείνες που βρήκε ο παππούς της με τις δικές του μεθόδους.

Ο Μπλέικ Τζάκσον, φαρμακοποιός το επάγγελμα, εραστής της λογοτεχνίας και αποτυχημένος συγγραφέας, μέχρι που κατάφερε να γράψει σε μορφή μυθιστορήματος τα βίαια γεγονότα που είχε προβλέψει η Σελέστε Ρόκο, περιέγραψε την εγγονή του, την Αμάντα, στο βιβλίο ως παράξενη στην εμφάνιση, ντροπαλή στον χαρακτήρα και υπέροχη στο μυαλό, με το ιδιαίτερο γραφικό του ύφος που τον έκανε να ξεχωρίζει ανάμεσα στους συναδέλφους του φαρμακοποιούς. Το χρονικό αυτών των μοιραίων γεγονότων κατέληξε τελικά να είναι πιο μακροσκελές από ό,τι σκόπευε ο ίδιος, αν και περιελάμβανε τα γεγονότα λίγων μόλις μηνών και μερικές αναδρομές – *φλας μπακ*, που λένε. Η κριτική στάθηκε ανελέητη με τον συγγραφέα, κατηγορώντας τον για μαγικό ρεαλισμό, ένα λογοτεχνικό στιλ παλιομοδίτικο πια, αλλά κανένας δεν μπόρεσε να αποδείξει πως είχε διαστρεβλώσει τα γεγονότα για να τους προσδώσει μεταφυσικές διαστάσεις – ο καθένας μπορούσε να κάνει τη διασταύρωση στο Αστυνομικό Τμήμα του Σαν Φρανσίσκο και στα δημοσιεύματα του Τύπου των ημερών.

Τον Ιανουάριο του 2012, η Αμάντα Μαρτίν ήταν δεκαεπτά ετών και τελείωνε τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, είχε γονείς χωρισμένους, την Ιντιάνα Τζάκσον, θεραπεύτρια, και τον Μπομπ Μαρτίν, αστυνομικό επιθεωρητή, μια γιαγιά Μεξικάνα, τη δόνια Ενκαρνασιόν, κι έναν παππού χήρο, τον ήδη γνωστό Μπλέικ Τζάκσον. Στο βιβλίο του Τζάκσον υπήρχαν και άλλα πρόσωπα που εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν – κυρίως εξαφανίζονταν –, καθώς ο συγγραφέας προχωρούσε στο έργο του. Η Αμάντα ήταν μοναχοκόρη και πολύ κακομαθημένη, αλλά ο παππούς της πίστευε ότι, μόλις θα τελείωνε το σχολείο και θα έπεφτε με τα μούτρα στον κόσμο, αυτό το πρόβλημα θα λυνόταν από μόνο του. Ήταν χορτοφάγος, γιατί δε μαγείρευε η ίδια: όταν θα αναγκαζόταν να το κάνει, θα ακολουθούσε μία λιγότερο περίπλοκη διατροφή. Ήταν φανατική αναγνώστρια από πολύ πρώι-

μη ηλικία, με όλους τους κινδύνους που ενέχει αυτή η συνήθεια. Οι δολοφονίες θα είχαν διαπραχθεί έτσι κι αλλιώς, αλλά η ίδια δε θα εμπλεκόταν αν δεν είχε διαβάσει αστυνομικά μυθιστορήματα Σκανδιναβών συγγραφέων με τέτοιο ζήλο, που ανέπτυξε μία επιλήψιμη περιέργεια για την κακία εν γένει, και ιδιαίτερα για τους φόνους εκ προμελέτης. Ο παππούς της πολύ απείχε από το να εγκρίνει τη λογοκρισία, αλλά ανησυχούσε που εκείνη διάβαζε αυτά τα βιβλία στα δεκατέσσερά της. Η Αμάντα τον αποστόμωσε με το επιχείρημα ότι κι ο ίδιος τα διάβαζε, και ο Μπλίκ περιορίστηκε στο να την προειδοποιήσει όσον αφορά το τρομακτικό τους περιεχόμενο, με το αναμενόμενο αποτέλεσμα: το ενδιαφέρον της και η βιάση της να τα καταβροχθίσει πολλαπλασιάστηκαν. Το γεγονός ότι ο πατέρας της, ο Μπομπ Μαρτίν, ήταν αρχηγός του Τμήματος Ανθρωποκτονιών του Σαν Φρανσίσκο συνέβαλε στη βλαβερή συνήθεια της μικρής, γιατί μάθαινε από πρώτο χέρι για κάθε παραβατική πράξη που γινόταν στην πόλη, έναν τόπο ειδυλλιακό, που δεν ωθούσε στο έγκλημα, αλλά, αφού αυτό ανθούσε σε χώρες τόσο πολιτισμένες όπως η Σουηδία ή η Νορβηγία, δε θα ήταν λογικό να αποτελέσει εξαίρεση το Σαν Φρανσίσκο, που είχε ιδρυθεί από άπληστους τυχοδιώκτες, πολύγαμους ιεροκήρυκες και γυναίκες διαπραγματεύσιμης ηθικής, που είχαν μαζευτεί εκεί ωθούμενοι από τον πυρετό του χρυσού, στα μέσα του 1800.

Η κοπέλα ήταν εσώκλειστη σε ένα σχολείο θηλέων, ένα από τα τελευταία σε μια χώρα που είχε επιλέξει το ανακάτεμα των φύλων, όπου κατάφερε να επιζήσει τέσσερα χρόνια σε μια κατάσταση αορασίας μεταξύ των συμμαθητριών της, αλλά όχι και μεταξύ των δασκάλων της και των λιγοστών μοναχών που απέμεναν. Έπαιρνε καλούς βαθμούς, αλλά οι αδελφές, άγιες γυναίκες, ποτέ δεν την είδαν να μελετάει, και ήξεραν ότι περνούσε μεγάλο μέρος της νύχτας ξάγρυπνη μπροστά στον υπολογιστή της, ασχολούμενη με μυστηριώδη παιχνίδια και αναγνώσματα. Απέφευγαν να τη ρωτούν τι ήταν αυτά που διάβαζε με τόση όρεξη, γιατί υποπτεύονταν πως ήταν αντίστοιχα με εκείνα που γεύονταν και οι ίδιες στα κρυφά. Αυτό θα εξηγούσε τον μακάβριο ενθου-

σιασμό της μικρής με τα όπλα, τα ναρκωτικά, τα δηλητήρια, τις νεκροψίες, τις μεθόδους βασανισμού και εξαφάνισης πτωμάτων.

Η Αμάντα Μαρτίν έκλεισε τα μάτια και ανάσανε βαθιά, γεμίζοντας τα πνευμόνια της με τον καθαρό αέρα εκείνου του χειμωνιατικού πρωινού· από την πιπεράτη ευωδιά των πεύκων κατάλαβε ότι το αυτοκίνητο προχωρούσε στη λεωφόρο του πάρκου, και από την οσμή των περιττωμάτων ότι περνούσαν μπροστά από τους στάβλους. Υπολόγισε πως η ώρα ήταν οκτώ και είκοσι τρία λεπτά· πριν από δύο χρόνια είχε παρατήσει το ρολόι για να καλλιεργήσει τη συνήθεια του να υπολογίζει την ώρα, όπως ακριβώς υπολόγιζε θερμοκρασίες και αποστάσεις, ενώ είχε ασκήσει και τον ουρανίσκο της, για να μπορεί να διακρίνει ύποπτα συστατικά στο φαγητό. Κατέτασσε τους ανθρώπους χρησιμοποιώντας την όσφρησή της: ο Μπλέικ, ο παππούς της, μύριζε καλοσύνη, μια μυρωδιά ανάκατη από μάλλινο γιλέκο και χαμομήλι· ο Μπομπ, ο πατέρας της, αρρενωπότητα και δύναμη: μέταλλο, καπνό και λοσιόν ξυρίσματος· ο Μπράντλεϊ αισθησιακότητα, δηλαδή ιδρώτα και χλώριο· ο Ράιαν Μίλερ ανέδιδε εμπιστοσύνη και αξιοπιστία, μια μυρωδιά σκύλου, την καλύτερη του κόσμου. Και όσο για την Ιντιάνα, τη μητέρα της, εκείνη μύριζε μαγεία, γιατί είχε διαποτιστεί από τα αρώματα της δουλειάς της.

Όταν πια το Ford του '95 του παππού της, με τα ασθματικά γουργουρητά της μηχανής του, άφησε πίσω του τους στάβλους, η Αμάντα μέτρησε τρία λεπτά και δεκαοκτώ δευτερόλεπτα και άνοιξε τα μάτια της μπροστά στην πόρτα του σχολείου. «Φτάσαμε», τη διαβεβαίωσε ο Τζάκσον, λες κι εκείνη δεν το ήξερε. Ο παππούς της, που διατηρούσε τη φόρμα του παίζοντας σκονός, πήρε το γεμάτο βιβλία σακιδιό της και ανέβηκε σβέλτα στον δεύτερο όροφο, ενώ η εγγονή του τον ακολουθούσε με κόπο, κρατώντας το βιολί στο ένα χέρι και τον φορητό υπολογιστή στο άλλο. Ο όροφος ήταν άδειος, οι υπόλοιπες μαθήτριες θα μαζεύονταν το βραδάκι για να αρχίσουν τα μαθήματα την επόμενη μέρα, μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Μια

άλλη από τις μανίες της Αμάντα ήταν το να φτάνει πάντα πρώτη παντού για να κάνει αναγνώριση εδάφους πριν φτάσουν οι πιθανοί της εχθροί. Την ενοχλούσε που μοιραζόταν το δωμάτιό της με άλλες μαθήτρες: τα σκορπισμένα ρούχα, τα κουτσομπολιά, η μυρωδιά από τα σαμπουάν, τα μανό για τα νύχια και τα μπαγιάτικα ζαχαρωτά, οι ακατάπαυστες φλυαρίες και τα αισθηματικά δράματα με τις ξήλιες, τις συκοφαντίες και τις προδοσίες – πράγματα από τα οποία η ίδια εξαιρούνταν.

«Ο πατέρας μου πιστεύει ότι η δολοφονία του Εντ Στέιτον είναι μια βεντέτα μεταξύ ομοφυλόφιλων», είπε η Αμάντα στον παππού της πριν τον αποχαιρετήσει.

«Και πού βασίζει αυτή τη θεωρία;»

«Στο ρόπαλο του μπέιζμπολ, που ήταν χωμένο... ξέρεις πού», του θύμισε εκείνη, κοκκινίζοντας στην ανάμνηση του βίντεο που είχε δει στο Ίντερνετ.

«Ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα, Αμάντα. Πλανιούνται ακόμη πολλά ερωτηματικά στον αέρα».

«Ακριβώς. Για παράδειγμα, πώς μπήκε μέσα ο δολοφόνος;»

«Ο Εντ Στέιτον έπρεπε να κλείνει πόρτες και παράθυρα και να ενεργοποιεί τον συναγερμό όποτε τελείωναν οι δραστηριότητες στο σχολείο. Καθώς καμία κλειδαριά δε βρέθηκε παραβιασμένη, πρέπει να εικάσουμε ότι ο δράστης του εγκλήματος είχε κρυφτεί στο σχολείο πριν το κλείσει ο Στέιτον», διακινδύνευσε μια υπόθεση ο Μπλέικ Τζάκσον.

«Αν επρόκειτο για φόνο εκ προμελέτης, ο δολοφόνος θα είχε σκοτώσει τον Στέιτον πριν φύγει, γιατί δεν μπορούσε να ξέρει ότι θα επέστρεφε».

«Ίσως να μην ήταν εκ προμελέτης, Αμάντα. Κάποιος μπήκε στο σχολείο θέλοντας να κλέψει, και ο φύλακας τον έπιασε στα πράσα».

«Ο πατέρας μου λέει πως όλα αυτά τα χρόνια στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών έχει δει εγκληματίες που τρομάζουν και αντιδρούν βίαια, αλλά δεν πέτυχε ποτέ του κανέναν που να μένει στη σκηνή του εγκλήματος και να χασομεράει βασανίζοντας με τέτοιο τρόπο το θύμα του».

Οι γυναίκες της οικογένειας Τζάκσον, η Ιντιάνα και η Αμάντα, είχαν πάντα η μία την άλλη. Παρότι ο δεσμός τους είναι πολύ δυνατός, διαφέρουν μεταξύ τους όπως η μέρα με τη νύχτα. Η Ιντιάνα είναι ελεύθερο πνεύμα, μια όμορφη μποέμ γυναίκα που ασχολείται με τις ολιστικές θεραπείες. Χωρισμένη εδώ και χρόνια από τον πατέρα της Αμάντα, αρνείται να δεσμευτεί με κάποιον από τους άντρες που την πολιορκούν – τον Άλαν, γόνο μιας από τις επιφανέστερες και πλέον εύπορες οικογένειες του Σαν Φρανσίσκο, και τον Ράιαν, τον αινιγματικό και πληγωμένο πρώην πεζοναύτη.

Και ενώ η μητέρα της πάντα ψάχνει το καλό στους ανθρώπους, η Αμάντα γοητεύεται από τη σκοτεινή φύση του ανθρώπου, ακριβώς όπως κι ο πατέρας της, αρχηγός του Τμήματος Ανθρωποκτονιών της Αστυνομίας του Σαν Φρανσίσκο. Πανέξυπνη κι εσωστρεφής, η τελειόφοιτη μαθήτρια και μελλοντική φοιτήτρια του MIT είναι γεννημένη ντετέκτιβ, εθισμένη στα αστυνομικά μυθιστορήματα και στο διαδικτυακό παιχνίδι μυστηρίου «Ripper», που παίζει με τον πολυαγαπημένο της παππού και τους φίλους της από όλο τον κόσμο.

Με αφορμή μια σειρά παράξενων δολοφονιών που σημειώνονται σε όλη την πόλη, η Αμάντα ξεκινά τη δική της έρευνα και ανακαλύπτει πριν από την αστυνομία ότι οι θάνατοι πιθανώς συνδέονται μεταξύ τους. Η υπόθεση, όμως, γίνεται ακόμα πιο προσωπική όταν, ξαφνικά, η Ιντιάνα εξαφανίζεται. Μπορεί το γεγονός αυτό να συνδέεται με τον κατά συρροή δολοφόνο; Με τη ζωή της μητέρας της σε κίνδυνο, η νεαρή ντετέκτιβ θα κληθεί να λύσει το πιο περίπλοκο μυστήριο που έχει αντιμετωπίσει ποτέ προτού να είναι αργά.

CRIME

www.psichogios.gr/crime

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1914-5

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 17487

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ